

Magdalena Płotka

Witold Płotka

Ontologia, metafizyka a antropologia filozoficzna: Tadeusz Klimski o Karlu Rahnerze

Klimski w swojej interpretacji Rahnera włącza się w spór o rozumienie antropologii filozoficznej w kontekście pytania o jej ugruntowanie w ontologii, bądź metafizyce. Klimski występuje przeciwko interpretacji Heideggera, ale i nie zgadza się z propozycją Rahnera, dowodząc, że ten drugi ostatecznie staje się idealistą. Wydaje się jednak, że z punktu widzenia metafizycznego Klimski jest uczniem zarówno Heideggera i Rahnera, niejako uczniem „wbrew sobie”. Klimski kilkakrotnie przywołuje tezę Rahnera (oraz Heideggera), że początkiem filozofii w ogóle, a metafizyki w szczególności jest pytanie, które stwarza dystans pomiędzy pytającym i bytem, o który ten pyta¹. Klimski wciąż na nowo podejmując pytanie o właściwe zrozumienie antropologii filozoficznej przez Rahnera w horyzoncie ontologii i metafizyki oraz wykazując, że ten – wbrew początkowym intuicjom – jest idealistą i neoplatonikiem, pokazuje, że istotą filozofii jest właśnie pytanie i poszukiwanie. Tym zatem, co Klimski wnosi do rozumienia filozofii, jak sądzę, jest wyróżnienie pytania jako początku filozofowania. Heidegger twierdził, że pytanie jest pokorą myśli; jak się wydaje Klimski jest tutaj uczniem Heideggera niejako *malgré lui*, ponieważ także nas skłania do zadawania pytań i filozofowania. W tym też zdaje się leżeć istotne dziedzictwo filozofii Tadeusza Klimskiego.

¹ Zob. tamże, s. 51, 59, 68.